

Motion till riksdagen

1985/86:549

L. Arne Andersson i Ljung m. fl. (m)

Ändring i naturvårdslagen (1964:822) m. m.
(prop. 1985/86:159)

I proposition 1985/86:159 föreslår regeringen bl. a. att naturvårdslagen ändras så att tillstånd av länsstyrelsen krävs för ett flertal markavvattningsföretag.

Enligt vår mening är det bra att regeringen nu uppmärksammar frågan om skyddet av våtmarkerna. Tyvärr medges ett undantag från skyddet för den torvbrytning vilken sker för energiändamål. Detta trots att torvbrytning ger de allvarligaste skadorna på våtmarkerna. Moderata samlingspartiet framförde i motion 1984/85:879 sina starka betänkligheter mot torvbrytning och utdikningen av våra våtmarker och upprepade det senast nu i januari.

I dag sker vid markavvattning av skogsmark ett obligatoriskt samråd med resp. skogsvårds- och länsstyrelse. Bl. a. prövas om markavvattningen har en menlig inverkan på naturmiljön. Därefter skall markavvattningen prövas enligt vattenlagen. Där skall en total bedömning av skada och nytta med projektet göras. Även naturvårdshänsyn skall vägas in. Regeringen vill införa ytterligare en prövning av miljövårdsintressena vid denna typ av markavvattning. Dikning av jordbruksmark är dock i princip undantagen. Länsstyrelsen föreslås bli prövningsmyndighet.

Regeringsförslaget är ett principiellt förbud mot markavvattning. Även om undantagen och tillstånden blir många ökar byråkratin och därmed kostnaderna för enskilda och myndigheter. Nuvarande lagstiftning ger, enligt vår mening, goda möjligheter för naturvårdsintresset att hävda sig. Den ger också möjlighet för länsstyrelsen att skydda våtmarker mot exploatering.

Svea hovrätt har i sitt remissvar framfört att det är onödigt och olämpligt med en prövning både enligt naturvårdslagen och vattenlagen. Svea hovrätt påpekar också att det endast är ett fåtal markavvattningsföretag som skulle förbjudas. Hovrätten anser att en prioritering av intresset att bevara våtmarker framför andra legala samhällsintressen inte är motiverat och medför risk för sakligt obefogade inskränkningar i möjligheten att på lämpligaste sätt utnyttja marken.

Vi instämmer i dessa synpunkter. Påpekas kan att enligt riksskogstaxeringen är våtmarksarealen drygt 7 miljoner hektar. Detta skall ställas mot den våtmarksareal på 800 000 hektar som statens naturvårdsverk i sin våtmarksinventering funnit skyddsvärda.

Vad gäller torvbrytning för energiändamål vill regeringen undanta denna från tillståndsprövningen med motivering att detta prövas enligt annan lagstiftning. Här för man alltså ett helt motsatt resonemang mot vad som förs

vid övriga markavvattningsföretag. Enligt vår mening är torvbrytning den verksamhet som gör störst åverkan på våtmarkerna. Därför är det viktigt att särskilt beakta naturvårdshänsyn vid prövning av torvbrytning.

Som inledningsvis nämndes anser vi att det är angeläget att skyddet för våtmarkerna stärks. Däremot har vi svårt att acceptera ett principförbud mot dikning. Vi kan därför inte biträda regeringens förslag om ett tillägg till naturvårdslagen med denna innebörd. Riksdagen bör avslå propositionen i denna del. I stället bör länsstyrelser och skogsstyrelser i det obligatoriska samrådet om markavvattning som sker i dag lägga stor vikt vid naturvärdena. En inventering av våra våtmarker bör komma till stånd i alla län och ett effektivt skydd bör ges åt de våtmarker som har goda miljövärden. Detta kan ske t. ex. genom förordnande om naturskyddsområde.

Hemställan

Med hänvisning till ovanstående hemställs

1. att riksdagen avslår propositionens förslag till införande av § 18 c i naturvårdslagen (1964:822),
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om ett effektivt skydd för våtmarkerna.

Stockholm den 17 april 1986

L. Arne Andersson (m)

i Ljung

Sven-Eric Lorentzon (m)

Jens Eriksson (m)

Ivar Virgin (m)

Karl-Gösta Svensson (m)

Ingrid Hemmingsson (m)

Hans Dau (m)

Göthe Knutson (m)

Arne Svensson (m)

Bertil Danielsson (m)